

novi toti

Poština plačana v gotovini

Sobota, 8. marca 1941.

Cena 2.— dinarja

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 2

Willy Forst na naših fleh!

Črepinkova Špela: »Ali gospodične morda čakajo na moko?«

Nosač: »Ne, gospod Forst deli autograme, mamca!«

Črepinkova Špela: »Saj se mi je zdelo, da bo kaj takega. Cele »kile« tako dandanes nikjer več ne dobiš, še za »grame« mora človek čakati celo uro.«

Tednik »Novi Toti« izhaja redno vsako soboto. Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, št. 10.644. List naročate pri: Upravi »Novega Totega«, Maribor, Aleksandrova c. 30. Izdaja konzorcij. Odgovoren: Gerželj Ivan, v Mariboru. Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na naslov: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova c. 30. Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Naročnikom — zaostankarjem!

Vse na svetu se spreminja, le zaostankarji ostanejo slej ko prej zaostankarji. Ker se že vse spreminja, naj bi se tudi naši — kljub vsemu — ljubi zaostankarji spremenili v toliko, da bi končno uredili stare račune. Če smo celo mi morali začeti z »Jovo, na novo!«, naj prično tudi, v naši kartoteki s srepimi pogledi merjeni in v jezo nas spravljajoči zaostankarji.

Uprava.

Vsako soboto novi „Novi Toti“

Ni res, da bo »Novi Toti« izhajal le vsakih štirinajst dni, temveč je res, da bo prav vsako soboto izšla nova številka. Res pa je, da z dnevnikom za enkrat še ne bo mogoče začeti, ker je res, da bo tednik beležil lahko na 12 straneh vse, kar bo beležbe vredno.

NEZNANI NEZNANCI

so v Dublinu na Irskem skušali poudreti spomenik neznanemu junaku. S tem so hoteli postati sami znani junaki, ki bi pripravili prostor za neznanega junaka iz svetovne vojne št. 2.

DOKAZ

— Kakšna je razlika med pesimistom in optimistom?

— Spomni se na sto dinarjev, ki si mi jih pred letom dni posodil. Če se jeziš, ker ti jih še nisem vrnil, si pesimist, če se pa veselíš, češ da imaš še sto dinarjev v do-brem, si pa — optimist.

DOBRA GOSPODINJA

— Ana, prinesite mi steklenico za pivo, na kateri je listek za petrolej, mogoče je še kaj ruma notri.

MED PRIJATELJICAMI

— Pravkar prihajam iz novo otvorenega kozmetičnega salona.

— In zakaj ti niso hoteli postreči?

FORT KNOX

je najdragocenejša ameriška trdnjava, ki jo bodo branili do zadnjega pred dežjem in točo. V njej je namreč našlo svoje zavetje — suho zlato.

AVSTRALIJA

je okrog in okrog obdana z vodo. Zato je povsem naravno, da si je izbrala mokro frontno linijo — Rokavski preliv.

SPET SLOVENSKI PISATELJ!

Nekateri krogi nekaterih držav so sprejeli v svoje gledališke programe Cerkvenikovo igro »Očiščenje«. Predvajali jo bodo predvsem vojaškim edinicam, ki se pečajo z očiščevanjem zavzetega terena.

NEPRIČAKOVAN USPEH RADIO-ODDAJE

V petek je oddajal radio Ljubljana v šolski uri predavanje o Robinsonu. Značilno je, da so to predavanje o samotarju na otoku poslušali še večjim zanimanjem kakor otroci — odrasli.

NOVO MODO

so vpeljali v francoski zgodovini. Zdaj nosi tamkaj vsak posameznik odgovornost pred zgodovino. To je za posameznike nerodna zadeva. Vendar ni brez koristi za zgodovinarje, ki jim nikakor ne preti brezposelnost. Zdaj so raziskovali zgodovino raznih dob, raznih stanov in podobno, zdaj pa pridejo na vrsto še vsi posamezniki. Tako bo menda dobil vsak Francoz svojega zgodovinarja.

Niso več očala

— Očka, sedaj pa ne moreš več reči: moja očala.

— Kako to?

— Sedaj lahko rečeš: moja monokla.

Moč navade

...jaz, na primer, se počutim tukaj kakor doma. V civilu sem namreč hišnik in stanujem v podzemni sobi.

BOG MARS IN ANGEL MIRU,

ki sta se prav nepričakovano znašla sredi Bolgarije, sta si sicer prijateljsko segla v roke, nista se pa še zedinila, kdo bo deželo zapustil. Znano je le, da za obadva nikakor ne bo prostora.

DEMANTI

Agencija Ribnica je pooblaščenca izjaviti, da niso niti pohorska mornariška oblastva niti kakšne tuje sile položile v dravskem toku min ter je plovba za splave popolnoma varna.

Prav tako so neresnične vesti, po katerih bi se naj v Dravi pojavile tuje podmornice neznane narodnosti.

ARABCI

ugibajo, koga neki naj bi panali in se v ta namen pripravljajo na panarabsko konferenco.

JURČEK

je radoveden:

če se blokada vrši na bloke;

če se viceadmiral zares razume na »vice« ali pa le po smrti pride v vice.

TRDEN ZNAČAJ

»V zakonu moraš biti res trdnega značaja. Jaz sem n. pr. pred 38 leti, prvi dan najinega zakona prepovedala svojemu možu pitje in kajenje.«

»No, in z uspehom?«

»Tega ne vem. Od takrat ga nisem več videla.«

D. Goflja:

Poročilo

Diplomatična aktivnost
znak je naših dni poslednjih,
jugovzhod žarišče spet je
kombinacij nepreglednih.

In obiski se vrstijo,
vedno v harmoniji lepi,
javna so ta potovanja,
— tajni njihovi pa sklepi.

Marsikdo na tihem v srcu
zaskrbljeno se pobara,
kdo je danes večja sfinga:
Rusija ali — Ankara?

Afrika bo priklopela
nujno kmalu do vrelišča,
zbog ekvatorja pač prvič,
drugič v ognju pa — bojišča!

V Aziji tudi kmalu kaže,
da bo juhica zavrela,
kuha jo seve Japonska,
saj — vulkanov je dežela...

Je v Ameriki vse mirno
in hudo — oboroženo,
a avstralska četa meri
puščo afriško peščeno.

Morda tudi tam na luni
boj pripravlja se peklenski,
kaj se ve, morda i ona
kakšen prostor je življenjski.

Willi Forst sam v Mariboru
bil je dobro uro celo,
ženstvo gledat božje čudo
hitro je na kup zdrvelo.

Belamiju je črnilo
kar od pisarije same
vsahnilo tekom pol ure,
ko delil je avtogramе.

Pozabilo brž je ženstvo
krušne karte, plače, vojno,
marsiktera zdaj s podpisom
bo umrla bolj spokojno...

Res: za srečo je človeku
danes treba bore malo,
naj zato bi Forsta večkrat
še nebo do nas poslalo!

ŽIVI OD ODPOVEDI

Bogdan: »Vidiš tam Petra? Ta ti
živi še samo od odpovedi...«

Dušan: »Kako, od odpovedi? Kdo
vendar more danes...«

Bogdan: »Seveda, samo od odpo-
vedi! Hotel je napraviti samomor,
pa mu je revolver odpovedal...«

V RESTAVRACIJI

A.: »Zakaj pa vi vedno pijete s slamico?«

B.: »Zato, ker sem se zaklel ženi, da ne
bom nesel več kozarca k ustom.«

Prejeli smo s prošnjo za objavo:

**O možu, ki se znajde
v položaju**

Z družbo sem sedel v zadrugi pri
litru Jeruzalemčana. Opazil sem mo-
ža, ki je pod pazduho stiskal zvitek
časnikov in skrivnostno hodil od mi-
ze do mize... Pride tudi k nam in
nam zašepeče: »Kupite Toti list!
Zadnja številka! Samo hitro vzemi-
te in skrijte! Ni dovoljen... Samo 2
dinarja.« Seveda sem ga kupil in tu-
di drugi, le neki kolega se je branil,
češ da bo ga že s pošto dobil. Jasno,
da sem ga skrtil v žep, — nekateri so
ga pod mizo skušali odpreti, a so se
zbal — prodajalec pa se je odplazil
naprej...

Žena je proti navadi začela siliti
domov. Vedel sem, da jo muči rado-
vednost; tako sem vendar enkrat
soglašal z njo in sva se odpravila.
Kaj hočete, prepovedan sad pač ved-
no diši!

Doma še nisem niti plašča utegnili
odložiti in že žena hoče »Totega«.
»Počakaj malo,« — sem jo prosil, —
»da ga sam prej nahitro pregle-
dam!«

»Glej ga hudiča, celo državnega
pravnikarja so enkrat potegnili!« sem
vzkliknil, ko sem opazil znano mi
staro naslovno stran. »Ideja! Naslov-
no risbo staro, notranjost pa novo!«

Listam, gledam in berem, a vse mi
je bilo nekam poznano. Pogledam
na datum. Blamaža, jeza in smeh!
18. I. 1941.! Lahko si predstavljate
ženino zmagoslavje in dolge nosove
vseh kolegov, ko so doma »Totega«
odprli... Ali vendar, vseeno je po-
tegovščina po soglasni sodbi vseh
bila vredna 2 dinarja, mož pa, ki je

prišel v kratkem času na zanimivo
idejo, zasluži za podjetnost vsesplo-
šno priznanje!

(Možu hočemo dati tudi mi pri-
merno priznanico in smo za njim že
poslali tiralico. Obenem izjavljamo,
da nismo z njim doslej še v nikaki
zvezi.)

Uredništvo in uprava bivšega
»TOTEGA LISTA«.

SLIČICA Z ULICE

Razcapan in bos berač prosi vbo-
gajme. Mimo gre gospodič, ki ga zvi-
ška pogleda in mu nič ne da. Berač
nevoljno pogleda za elegantnim go-
spodom in zamrmra:

»Le čakaj malo, tudi ti boš še vpe-
ljal mojo modo.«

PRAVIJO...

Pravijo, da so nemški skakalci ta-
ko navdušeni nad planiško skakalni-
co, da mislijo tudi v Nemčiji posta-
viti tako skakalnico in sicer ob Ka-
nalu.

LETA 1945

Babica (pripoveduje pravljico svo-
jemu vnuku): »...in potem sta se
kraljevič iz Devete dežele in prince-
ska Zlatolaska poročila in imeli so
veliko pojedino. Jedli so žemlje in...«

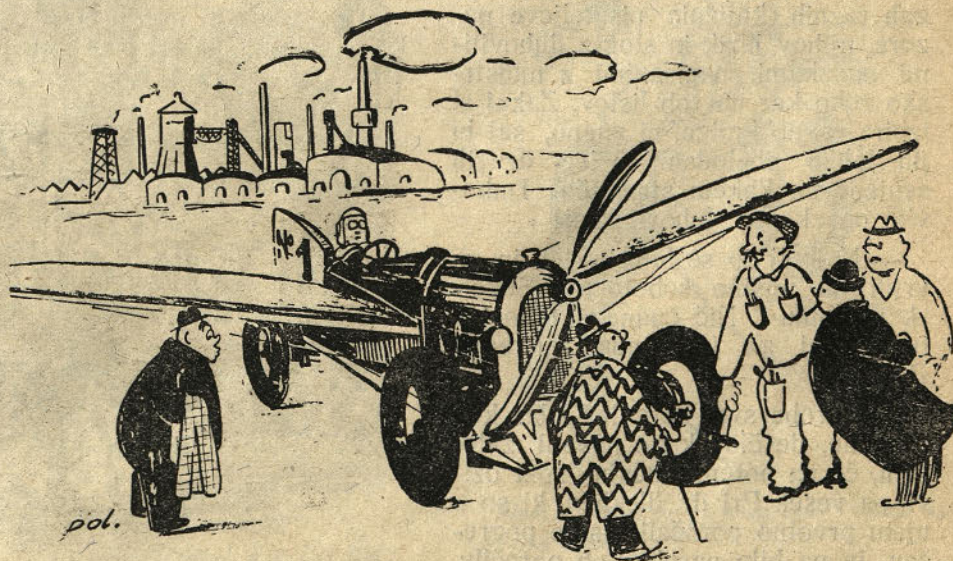
Vnuk (jo prekine): »Babica, kaj pa
so to — žemlje?«

Smola sedi v vlaku. Carinik pregleduje
prtljago. Rije med perilom in kajigami. Nič.
Že se hoče zahvaliti in iti. Tedaj pa nena-
doma zakliče mladi Smolec:

»Papa, pazi, — zdajle pride do tvojih
smotk!«

V Ameriki

so preuredili tovarne za avtomobile v izdelovalnice aeroplanov.

Tovarnar: »To je prvi eksemplar po preureditvi. Zaenkrat še ne gre vse
kot bi moralo iti, pa bomo v kratkem tudi zadnje nedostatke odpravili.«

— Za Blatno jezero smo se v šoli učili da leži na Madžarskem. Pa ni res — blatno jezero imamo zdaj v Mariboru in sicer v magdalenskem predmestju!

— Statistika brivskih mojstriinj kaže, da so večinoma neporočene. Vzrok je najbrž v tem, da se jih moški boje, ker bi jim pristrigle, ne sicer frizure, pač pa — peroti!

— Poučen primer sodobnosti nudijo mestni fizikati: svojčas so hodili k njim ljudje po zdravje, danes pa po — belo moko...

— Nikoli niso samcev tako lovili, kot poslednji čas. Ne lovijo jih sicer zato, ker so še »ledik«, pač pa zavoljo — krušnih kart...

— Postali smo hudo napredni. To se sicer ne da sklepati po zmečanih mestnih, zlasti pa predmestnih ulicah, pač pa na podlagi pomladi, ki se je prehitela za cel mesec...

— Izvozili smo spet mnogo fižola. Zato pri nas ni več take napetosti!

— Na nekih zasebnih hišnih vratih visi napis: »Prodám kompozicije od 'Grofičice Marice', 'Čardašknjeginja' in 'Trgovca z ptiči' po okazion-ski ceni. Kdor dotične vse kupi, dobi enega Betovna povrh!« Beethoven je torej prišel tako daleč, da je »Grofičici Marici« — povrh... Slep je, kdor se z muz'ko ukvarja...

— Neka trgovina pa nudi v izložbi — »rum-kompozicije«. Za kompozicije tako močne vsebine seveda ni treba nič — »povrh« dajati...

— Nekdo vneto popravlja po knjigah raznih knjižnic pisateljeve nazore, njihov jezik in slog z duhoviti opazkami, napisanimi z mojstrsko roko kar na rob listov. Zakaj si izbira ravno knjige, ni znano, saj bi jih lahko obelodanil poleg drugih sentenc na kakem stranišču. Duhovite opazke na duhovit kraj!

— Najbolj so se letos vrteli in ga vrtili na pustno soboto v »Sokol-skem domu«. Nič čudnega tako vrtenje, saj ga je vendar priredilo »Kolo«!

— Narobe svet zares! Kadar kdo premine, je človek po navadi žalosten, če pa potem slučajno spet oživi, pa vesel. Pri dr. Tekliču, ki so o njem prvotno poročali, da je pogrešan, je pa bilo narobe: ob poročilu, da se je spet našel, je marsikatero deklo objela — žalost...

— Kar je na hlačah, je običajno tvoje. To pa ne velja za studenški kino, kjer se je nekdo hotel po končani otvoritveni predstavi odstraniti, pa mu je na hlačah obvisel sveže spolitiran — stol. Pa je moral stol pustiti na licu mesta, ker so mu dopovedali, da ni njegov, pač pa, da je njegova — barva na zadnji strani hlač...

— Marsikdo se je vpraševal, kako da na kuharski razstavi pri »Orlu« ni bilo nič — kolin. In po pravici, saj je neki časopis poročal, da bo pri »Orlu« — kolinarska razstava...

ZANESLJIVO.

Genovefa pride v trgovino svojega moža in vpraša vajenca: »Ali mojega moža ni tu? Kam pa je odšel?«

Vajenec: »Ne vem, milostljiva.«

Genovefa: »Nemara ve gospodična v pisarni?«

Vajenec: »Ona pa zanesljivo ve, ker je šla z njim.«

Kmet opazi na cesti šoferja, ki se je zaletel z avtom v drevo, ne da bi se mu kaj pripetilo.

»Slišite«, ga vpraša, »kako pa ustavite, kadar ni nobenega drevesa?«

ANEKDOTA

Profesor Baš, čuvar mariborskega muzeja in priznan zgodovinar, je v našem mestu dokaj znana oseba. Zato bo prav, če objavimo anekdoto, ki se ga tiče in ki je morda sam niti še en ve.

V kavarni sedita dva gospoda. Pogovor nanese tudi na profesorja Baša.

»Si že slišal,« pravi eden, »menda se je Baš sprl s svojo ženko. Pravi jo, da se kar nič ne zmeni za njo.«

»Oprosti,« odvrne drugi, »za kaj se pa Baš sploh zmeni, kar ni — sto let staro?«

NAPREDNI MARIBORČANI

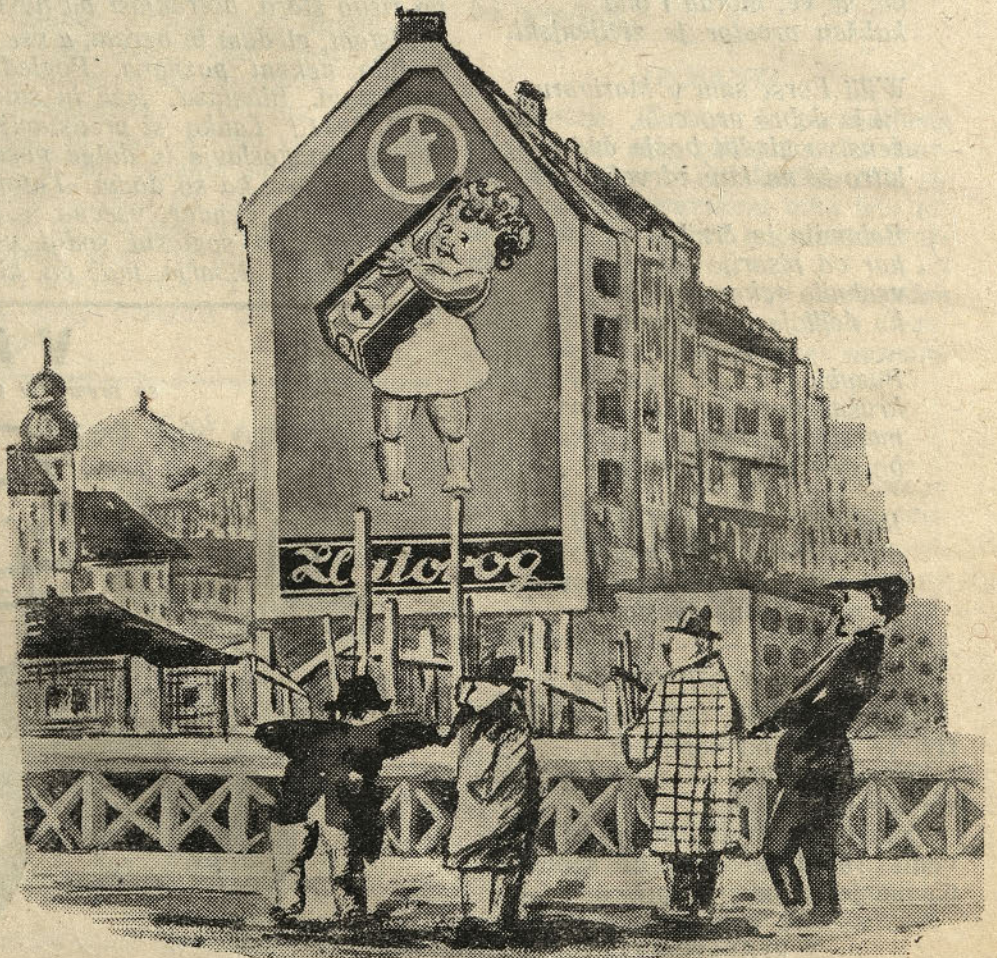
Nov pekovski zbor je bil ustanovljen v nedeljo na občnem zboru te k-stilcev. (»Jutro«, 4. III. t. l. med mariborskimi vestmi.) Vsekakor znamenje časa!

PRI FOTOGRAFU

Fotograf: »Kakšen posnetek želi milostljiva — en face ali en profil?«

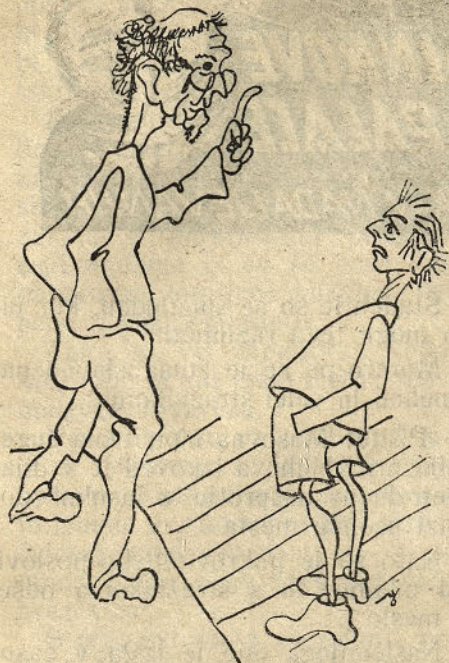
Gospa: »To prepuščam vam, prosila bi le, naj bi bila fotografija po možnosti — en gros.«

Nezaslišana inkvizicija v Mariboru!

— Neverjetna brezsrčnost! V kratkem bodo zazidali fantka, z njim vred pa bo izginil tudi še zadnji košček predvojne »žajfe«.

BONAPARTE

Učitelj: »Kdaj je umrl Napoleon?«

Dijak: »Saj še ni umrl!«

Učitelj: »Kako? Napoleon da še ni umrl...?«

Dijak: »Seveda še ni, če pa vedno pravijo: BO-NA-KARTE!«

Dogodki čez teden

Nekje na mokri zemeljski površini je padla v morje žaba in je zaman gágala. Zadeva je vzbudila nekaj zanimanja v ribiških krogih, splošno se pa tej stvari ni posvečalo prevelike pažnje.

Mlinarjeva žena je mlinarju rodila trojčke. To je spravilo vso vas pokoncu. Mlinar je namreč s tem zamudil dokaj časa in ni utegnil zmlati vsega žita, ki ga je skrivaj dobil v mlin.

Nekdo, ki ni spadal ne med diplomate in ne med vojskovodje, je izvršil samomor. Komisija je ugotovila, da je imel dovolj denarja, da je užival srečno ljubezen, bil je ljubljen in sam je ljubil, posedoval je tudi večjo količino zdravja, horoskop za tekoči teden mu ni napovedal nič hudega. Vendar se je pihnil. Slučajno je namreč izgubil krušno karto. Pokopali so ga slovesno, kar je tudi zaslužil. Stroške za pogreb je kril sam.

Trije Mohikanci so izvrtali novo petrolejsko luknjo. Navidez nepomembna zadeva utegne vplivati na svetovni diplomatski in vojaški položaj, ker so omenjeni Mohikanci po svojih ženah v sorodu s tremi deli sveta: Ameriko, Azijo in Afriko.

Najmodernejši avtobus se je zadel v osla in je na licu mesta eksplodiral. Osel je pa samo zarigal.

ZRAČNE MOTNJE

Zaradi vetrovnega vremena se Tajska ni mogla takoj sporazumeti s Francijo, kajti obe državi sta zelo oddaljeni druga od druge in so bili

pomenki s pomočjo radia otežkočeni. Vsaka druga razlaga se odločno demantira kot nepotreben alarm. Pri tej priliki se je izkazala potreba po svetovnem nadzorstvu zračnih valov. V ta namen se je osnovala posebna družba, ki bo odstranjevala diplomatske motnje. V težjih primerih bo posegel vmes gospod Mars, ki je tudi delničar omenjene družbe.

NA SLIKARSKI RAZSTAVI

Gospodična Dora je pravkar izstopila iz paviljona, v katerem si je ogledala razstavo modernih slik. Pred vrati je srečala znanca: »Kakšen vtis napravlja na vas ta razstava, gospodična?«

Dora: »Kako naj vam povem. Prepričala sem se, da v resnici stvari niso tako grde, kot jih slikajo.«

TAKA JE NEKAJ VREDNA

Gospod misli iti v opero. Gospod da dekli 120 dinarjev in ji reče:

»Pojdite k blagajni in vzemite tri ložne sedeže po 40 dinarjev.

Čez nekaj časa se dekcle vrne.

»Ali ste prinesli?«

»Lož ni več, pa sem vzela namesto treh lož po 40 din 40 stolišč po 3 dinarje.«

PROFESORSKA

»Vse najboljše k vašemu šestdesetemu rojstnemu dnevu, gospod! Toda mislim, da se ne motim, še danes na ta vaš praznik tičite do vratu v delu?«

»Ah, Bogu bodi potoženo, nekateri bivši učenci so mi poslali za čestitke latinske in grške pesmice, pa moram ta lep dan porabiti za to, da vse to popravim.«

STRUNĀM

(Poezija Dóktorja Francéta Prešérna 1941)

Strúne! milo se glásite,
Milo, pésmica! žalúj;
Sèrca bolečine skrite
Izginoli oznanúj:

Kák bledi mi môje lice,
Kák umíra lúč očí,
Kák tekó iz njih solzáce,
Ki jih dôber ték rodi;

Od željá kakó zdihúje,
Po nji hrepeni sercé,
Kák mu je vesélje ptúje,
Ko níkjér ne najde je.

Kák v spominj se védno vléče
Nje podóba, mil okrás,
Kák podóbe nje blestéče
V sèrcu nòsim vsáki čas;

In kak vé, ki bi nje hválo
Ráde péle zanapréj,
Ak se k nam ne vérne kmálo,
Mórté vtihnúť vekoméj!

Té in táke vé nosíte
Tóžbe-strúne! kje do njé;
Ako mór'te, to storíte,
Zemlja da povérne se.

Najdeni predmeti

Združenje srednješolskih slug objavlja seznam predmetov, najdenih v učilnicah:

VIII. razred dijakinj:

Trenčke, modre
Zbirka filmskih igralcev-ljubimcev
Bebica (Bata izdelek).
5 kg slovenskih skript s komentarjem.

VIII. razred dijakov:

Obrabljen eksemplar »Cipka in Capka«.
Odperta, a še ne prazna konzerva paradiznikov.

Lepilo za pnevmatiko.

Duša za football št. 5.

»Poslednja volja« (odličnjaka, ki je ujal prvi cvek).

VII. razred dijakinj:

Kompletan pribor za manikiranje.
Knjiga: »Kako si pridobim moža«.
Doza »Tokalon« pudra.
Piščančje okostje.
Strašilna pištola.

VII. razred dijakov:

Kompletne tarok karte
Brivski aparat s priklopljeno baterijo, neočiščen (dokaz, da se je učenec med uro bril).

Polmetrska kuhlja.

»Morava« škatlja s tremi polovičkami »Drave«.

Lastniki se naj oglase v glavnem odmoru v društveni pisarni in naj prineso s seboj dokaz, da so resnični lastniki izgubljenih predmetov.

OSREČENJE

— Torej Micika se je poročila.
— In koga je končno osrečila?
— Najprej svojega očeta.

Dober odgovor

Gost: »Letos je pa vino bolj vodeno kot je bilo lani.«

Natakarica: »Seveda, je pa tudi letos bolj deževalo.«

JUAN ROBAÑEZ:
SKRIVNOST INKOVE PALAČE
 IZVIREN KRIMINALNI ROMAN • IZHAJA V NADALJEVANJIH

3)

II.

Čeprav je ta zločin dvignil precej prahu, ne samo v Camaronesu, ampak tudi po vsej provinci Magdaleni, bi bil vendar prav kmalu obsojen, da ga za večno prepreda pajčevina pozabe, da niso vmes posegle neke nove okoliščine, ki so se kakor ostroge zarile v bok lenim in malomarnim ljudem, katerih edina skrb je bila to hudodelstvo razkriti, zločinca prijeti in ga izročiti roki pravice...

Takoj po zločinu si je Porfirio izposodil pri gostilničarju kolo in z njim odhitel na policijo. Od tam so poslali dva stražnika in nekega defektiva, Julia Morera po imenu.

Ta je najprej s pomembnimi koraki premeril prostor, nato je še pomembneje — in sicer kot uradna oseba — nahirulil vse navzoče, ker so prenesli Miguelovo truplo v senco in končno jih je pričel po vrsti zasliševati.

Izpovedi vseh so se v glavnem ujemale. Šlo je pa za tri stvari: prvič, od katere strani je jezdec prijahal, drugič, kako je bil oblečen in tretjič, kakšnega konja je imel. Vsi so izpovedali, da je prišel od vzhodne strani, da je bil oblečen v obleko gaucha in imel črno krinko čez oči in da je bil konj rujave barve.

Ko sta stražnika vse to zapisala, se je Morero lotil raziskovanja na terenu. Iz žepa je potegnil povečevalno steklo, ga z robcem previdno obrisal, nato pa je pokleknil tja, kjer je bila zemlja najbolj razrita in zatopljen v svoje opravilo, se je skoraj z nosom dotikal razbeljenega peska. Vsi so ga napeto gledali in pridrževali sapo.

Nenadoma pa je v pesku nekaj zasedil, nekaj majhnega, neznatnega; dvignil je s palcem in kazalcem leve roke ta corpus delicti in ga v večernem soncu z zadovoljnim obrazom motril skozi svojo lečo. Bile so tri konjske dlake.

Ta prizor bi kaj smešno učinkoval na okoli stoječe, če ne bi bile vse okoliščine tako tragične za te mlade ljudi. Tako pa so pazno zasledovali vsako Morerovo kretnjo in upali, da

bo najmanjši mig njegovega mezinca razjasnil skrivnostni mrak tega umora.

»Da, da!«, je mrmral Julio.

Nato se je obrnil k stražnikoma in strogo dejal: »Pišita! Konj je venezuelske pasme, rujave barve, najbrž potomec kakšnega konja iz časov Pizara in Almagra.«

Morero se je počasi dvignil, očistil kolena in nežno spravil tri konjske dlake v listino. Potem je prekrižal roke na hrbtu in s sklonjeno glavo korakal po pesku, oči vseh pa so ga kakor na vrvi spremljale sem in tja.

Naenkrat pa se je sunkovito obrnil proti študentom in jih vprašal:

»Od katere strani je prijezdil?«

»Od vzhoda,« so odgovorili vsi hkratu.

»Pa se ne motite?«

»Nemogoče, saj smo jasno videli.«

»Poglejte semkaj!« Julio je pokazal s prstom sledove konjskih kopit.

Porfirio se mu je približal in natančno pogledal.

Študentje so se spogledali, ker niso mogli tega razumeti.

Morero pa se je zmagoslavno nasmešnil in velel stražnikoma:

»Pišite! Masovna hipnotična sugestija prič. Njihova izpoved je v dia-metralnem nasprotju z jasnimi dokazi na licu mesta.«

Nato se je pokroviteljsko poslovil od mladine in s stražnikoma odšel v mesto...

Naslednjega dne je izšla v časopisih izjava, v kateri je policija trdila, da je njenemu uradniku po temeljitem zaslišavanju očitodcev in po natančni preiskavi na licu mesta uspelo ugotoviti smer, v katero je izginil morilec, da kaže njegova sled proti Venezueli, da so oblasti vso mejo zastražile in da policija upa, da bo zločinec kmalu v rokah pravice.

S to izjavo bi bilo delo policije najbrž končano, če ne bi bile — kakor sem že zgoraj omenil — posegle vmes nepredvidene sile.

Nekaj dni po tem tragičnem dogodku, ko je že vse kazalo, da bo

»Imam idejo...«

»No, mladi prijatelj, v katero smer vodijo ti sledovi?«

»Proti vzhodu.«

»Torej je jezdec prišel od zapada, ali ne?«

»Seveda, toda kako je to mogoče!?«

popolnoma pozabljen, so začeli časopisi tekmovati med seboj, kdo izmed njih se bo bolj ogorčeno, temeljiteje in z večjim ognjem razpisal o umoru mladega Alvareza, ki je nenadoma postal junak in mučenik.

Ugledni opozicijski list je ta umor

podtikal vladi in ji očital malomarnost in nezmožnost in namigoval, da bi se med opozicijo že našel mož, ki bi z železno roko državi spet vrnil tako zaželjeni red in mir.

Esperantski listič »Litografo« je dolžil moderno vzgojo, češ, da sama navaja mlade ljudi k takim pustolovskim zločinom, ker mladine ne seznanja z miroljubnim programom esperantizma in če se hoče država obvarovati izprijene mladine, naj vpelje v šole esperanto.

Tako so vsi napeljevali vodo na svoj mlin in kaj malo jim je bilo mar ubogega Alvareza.

Največ prahu pa je dvignil tednik »Las morales«, ki je dolžil državno upravo, zlasti policijo, češ, da s svojo lenobo in malomarnostjo daje zločincem potuho in da je to že tretji umor, ki bo ostal brez pojasnila in brez kazni.

S tem listom se nenadoma pojavi Julio Morero pred svojim šefom.

»Jefe, nekaj bo treba ukreniti.«

»Ukreniti, ukreniti! Toda kaj?«

»Imam idejo« ...

V prihodnji številki: nov podvig za krinkanega jezdeca.

MED PRIJATELJI

Štefuc: »Vse mi gre po zlu... Tako sem nesrečen... Ustrelil se bom.«

Bizgec: »Glej si ga! Pa so rekli, da nisi zmožen nobenega dobrega dela!«

— —

A.: »Kakšna je razlika med 25parškim novcem z luknjo in dinarjem?«

B.: »?«

A.: »To je pač lahek račun! Petinsedemdeset par!« ...

— —

ZANESLJIV ZNAK.

V urad za izgubljene in najdene predmete stopi fantalin in prinese pod pazduho malega psička: »Gospod nadzornik, tega psička sem našel. Gotovo ga je izgubila kaka gospa.«

Nadzornik: »Zakaj pa ravno gospa?«

Fantalin: »Ko sem ga vodil na vrvič tu sem, se je hotel ustaviti pred vsako modno izložbo.«

RESNIČNO NEPRIJETNO

Zena (svojemu možu v cerkvi): »Poslušaj ti! Če me še enkrat pogledaš, ko v molitvi izgovarjaš 'reši nas vsega hudega', ti bom sredi cerkve eno pritisnila!«

Celjski obrazi

Življenja cesta ni bila ti gladka. Pustiti moral rodno si Postojno, v zeleni Štajer si življenjsko vojno prenesel; tu se piše tvoja prat'ka.

Smehlja se tu, Lenassi, kaplja sladka, vrsti se dan za dnevom ti pokojno, opravljaš pridno svoje delo vzgojno, ponosno kažeš več ko dva podbradka.

Kaj temu je vzrok, jaz dobro vem: V očeh si mojih veseljaka vzor, redi, okroglost daje ti humor. —

Kaj pa, če motim se? Kaj pa potem? Trebušček če ti širi juha, krača? Če debeli profesorska te plača?

Mikula Letič.

Mikula Letič:

Šaljiva pošta

Ta zgodba bo gotovo zanimala mojstra Župančiča: Bilo je v mladih letih na neki veselici s plesom in šaljivo pošto. O meni so ljudje vedeli, da včasih rad dam od sebe kak verz. Zato se mi je približala rdečelična gospodična Marička ter me naprosila:

»Gospod Mikula, pošljite no tudi meni enkrat kako lepo pesmico!«

»Bom, gospodična, samo povejte mi naslov svoje miže.«

»Vladivostok«. (Hej Slovani!)

»Dobro, takoj bom pisal.«

Obljuba dolg dela. Vzel sem v ro-

ko svinčnik, toda ni in ni šlo, nič pametnega mi ni padlo na misel. Tam v kotu, v daljnem »Vladivostoku«, pa je čakala Marička. Kaj se bom mučil in si kvaril veselično razpoloženje? Si pa enkrat izposodim par verzov! Da se res dobro odrežem, grem na posodo naravnost k Župančiču! V tistih zlatih časih smo se namreč učili Župančiča, Ketteja, Aškerca na izust; kar tako za zabavo, namesto nogometa in smučanja. Izbral sem eno najbolj nežnih Župančičevih pesmi, ki se čita kakor kaka narodna:

Burja, burja po dolini —
moja ljubica v daljini;
daj, nevihta, mi peroti,
da ji poletim naproti!

Sonce, sonce na višini —
moja ljubica v daljini;
sonce, daj oči mi zlate,
da jo uzrem čez hrib in trate!

Župančiča nisem podpisal. Bog pomagaj, ta tatvina je že davno zastarana. Dodal sem le: »Srčen pozdrav! Mikula.«

Pozneje sem plesal z Maričko. Med plesom je rekla:

»Hvala lepa za karto, gospod Mikula! Ampak tokrat Vam pesmica ni »ratala« posebno!«

DIPLOMATSKA

Na tem svetu je vsak pakt bil do zdaj poseben akt, ki ustvaril je nov takt in zahteval s tem nov takt.

Sedem pravil za pešce

1. Hodi vedno sredi ceste, da ti ne pade strešna opeka na glavo.

2. Ne upoštevaj cestnih predpisov, ker so namenjeni voznikom in avtomobilom!

3. Preden greš na cesto, prečitaj knjižico »Prva pomoč!«

4. Bodi obziren napram pešcem! Če srečaš na pločniku prijatelja, ga povabi na razgovor na sredo ceste, da ne bosta ovirala prometa na pločniku!

5. Kadar greš po prometni cesti, se ne oziraj okrog sebe, sicer poreko ljudje, da prodajaš zijala!

6. Nadleguj z nepotrebnimi vprašanji prometnega stražnika, kolikokrat se ti nudi prilika, ker s tem skrbiš za karambole in večiš splošno blaginjo pešcev!

7. Kadar se znajdeš pod kolesi avtomobila, bodi tvoja prva naloga, da si zapomniš številko avtomobila!

Od tih ferdamanih pejsni, kir se po tovernah oli špelunkah od tih enih norskih inu pijanskih hlapčičov brez brzude pojo inu kriče.

Lubi kerščenik! Vejditi imaš, da ta Antikrišt z dosti ričmi inu v mnogeteri viži te bože, preproste inu gmajn kerščenike nori inu nih duše v ferdamane perpravla.

Inu ta zludi ž nega pervajejnem imer inu vselej te dobre inu nucne riči za ta unucna inu nepridna dejla ponuca inu v tej viži dosti ljudi v nega limance lovi.

Suseb ti norški hlapčiči čestiši v nega štrike padejo inu se love.

Nikar poprej per vas, lubi Slovenci, se ni takovih ferdamanih, per

grešnih inu zapelivih pejsmi pejlo, koker suseb zdaj se ti eni šlagerji ali tolkači tulijo, vriščejo inu kriče.

Ti eni šlagerji, kir od pregrešne lubezni inu kušovana govore so dosti brumnih Krajncov prenorili inu ostrupili.

Za tiga volo hočo jest ene štuke tih nesramnih šlagerjov doli zapisati, de se vi pred nih pibirijo obarjete inu se tudi navučite to arcnijo, koku inu skuzi kaj ta človik more inu ima tak strup od sebe odvižati inu ferahtati.

Ta stara, nesramna pejssem, kir od zapelevana tih žen bledí, se taku začne:

Jest kušam nih roko, madam, pak žnable si želim...

Madam je ena ptuja besejda inu ima zastop te žene.

Ena druga, lih takova pejssem, kir v nji en nezastopen inu norški hlapčič se pruti nega materi zagvišuje,

de ta dečla čaka težku, de on pride po njo inu de nej nemu ta mati da ta ključ od tejh vejžnih vrat. Oli bule bi bilo, de ta kerščanska mati enu polejnu oli porajkel vzame inu sujiga sinu močnu inu silnu čez to zadno plat vuslim oli obriše.

Nikar samuč ti eni šlagerji, temuč tudi te naše gmajn ludske pejsni dosti pergrešniža inu zapeliviga v sebi derže, suseb ena pejssem, kir se per današnjim času inu pumnenu poje.

Ta-ista pejsen takove štuke v sebi derži:

»Pride rad
k meni spat
inu cort me kuša...»

Lih dobru znam, de nakaterim to muje pisane ne bo dopadlu inu de bode marsikateri čez mene merdal inu se obrejzal.

Oli jest za takove špotlivce ne maram, zakaj ta risnica v oči bode. Vaš star zvejst pastir

Primož Truber.

V ŠOLI

Profesor: »Zmagovalec se pravi po latinsko viktor.

Gospodična Jerica: »O, kako lahko si bom to zapomnila, saj se prav tako imenuje moj fant.«

Profesor (čez dva meseca): »Gospodična Jerica! Kako se pravi po latinsko zmagovalec?«

Jerica: »Milan!«

ČITAJTE „NOVI TOTI“

NI BILO NESREČE!

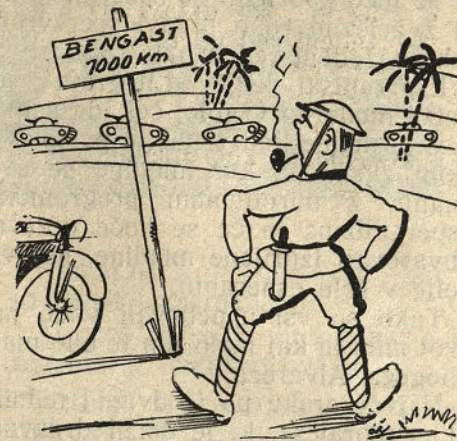
Enotno milo vsebuje poleg drugih primesi tudi nekoliko peska...

— Kakšen pa si, Jože? Kaj so te napadli?

— Ne, ne, le z enotnim milom sem si umival obraz.

1000 kilometrov globoko v puščavi

Dobrovoljček: »Eno dobro lastnost pa ima ta silna daljava: moja stara ne more za menoj!«

Po naši mili zemlji

ZA POTICE!

Da bodo božične potice v letu 1941 zadostno posute, je v Poljčanah prepovedano sekati orehe. Tisti, ki bi radi posekali orehe v ta namen, da bi v orehovitih posteljah grelí svoje kosti ali pa vozili orehovo balo, dobe za sekanje dovoljenje na občini. Občina pojde na roke zlasti tistim, ki žele v orehovini greti zakonsko srečo.

V RIBNICI

so izpraševali Vest človeštva. Napredek, kaj ne! Žal so Ribničani imeli to čast samo v kinu.

V SLOVENSКИH GORICAH

se je zadnji čas zelo razvil tujski promet in tudi zanimanje za svetovno književnost. V modi je Jack London, a od vseh svetovnih romanov je najbolj čitan roman Knuta Ham-suna »Potepuhi«. Mnogi ga znajo na pamet in so zato tistim, ki jim ga ni treba poznati, zelo odveč kot — potepuška nadlega.

MLEČNI USPEH V RADEČAH

Ker na naši šoli prevladuje ženski svet, je učiteljicam zelo uspela mlečna akcija. Če bi prevladoval moški svet, bi najbrže še bolj uspela — vinska akcija.

OGLAS

Kdor hoče priti za mal denar do velikega denarja, kdor bi rad imel polno listnico visoke valute, naj se obrne na nas, spodaj podpisano firmo. Stalne odjemalce sprejmemo tudi kot družabnike, zlasti za razpečevalce tuje valute, kajti z domačo je hitro konec. Jamčimo za solidno postrežbo in zmerne cene.

»500« d. d. Slov. Bistrica.

Iz Gorenjskega

JAKA ŠPICAR

je srečno preizkusil svoj serum zoper trmo. Sfabriciral je zdravilo »Svojejavček«, ki so mu pomagali na svet s tako-le reklamo: »Trma je bolezen, ki se največkrat pojavlja pri ženskah. Posebni simptomi trme so: molčečnost, hudi pogledi, kljubovanje, skratka oseba, ki dobi to bolezen, navadno ne reagira na noben poziv. Trma se pojavlja v vseh letnih časih. Nalezljiva sicer ni, pač pa se včasih prenese tudi na moške itd.« Serum so preizkusili v pustu, zato lahko v postu povemo, da se je nekoč naš Jaka zelo boril proti cirkuški reklami za igre in kakor vidimo, je v tej borbi tudi uspel.

IZ PLANICE

Čez sto metrov smo skakali,
več rekordov nakovali.

SMUČARJI

se sprašujejo, s kakšnimi »knji« je Knific zasedel v Mojstrani prvo mesto in pustil za seboj Smoleja, ki se ga zadnji čas začinja oprijemati smola. Vse od tedaj, odkar mora tudi za sožitje namazati smuške, se mu pri tekmah kaj narobe zmaže.

ČESTITAMO...

v prvi vrsti umetniku Smoleju (ki pa ni identičen z maratoncem), ki je v Ljubljani z odliko položil fotografski izpit in dobil časten naslov »doktorja fotografije«; prijatelju Matiji, ki je za svoj god primerno napredoval;

gradbeniku najbolj opevanega gorenjskega mostu, ki je tudi svojim zaslugam primerno napredoval. Da bo sloviti most še poznim rodovom ohranjen in da drugam ne uteče, smo ga privezali z verigami.

LETOŠNJI PUST

je Gorenjcem prinesel mnogo novosti. Imeli smo celo plese, kjer so lahko plesali samo zakonci, torej mož z ženo in žena z možem. Ker so pa zakonski plesi itak povsod udomačeni, kar med štirimi stenami, je ni i patent nad vse uspel, saj nekateri vadijo zakonske plese že več desetletij in so bili torej veseli, da so lahko nastopili.

IZ KADILNIKOVE KOČE

so ljubljanski planinci nakadli jeseniške, ki zdaj od jeze pihajo, da se kar kadi. Ljubljančanom bodo podkurili, da se jim bo še bolj kadilo in sicer kanijo zgraditi tretjo kočjo na Golici, seveda z napisom:

Srajca ljubljanska nima tu vstopa,
zanjo ni mleka, niti ne kropa.

GLEDALIŠČE »MASKA«

pripravlja igro »Nabiralci svežega regrata«. Nastopajo vsi tisti, ki so v zadnjem času iz gole ljubezni do gledališča vzeli daljše dopuste. Med njimi je največ kotlarjev in hobnarjev, ki jih gledališče najbolj potrebuje.

Frizer, bivši mornar

— Želi gospodična mirne ali razburkane valove?

Iz Slovenjgradca

Naša občina je iskala v mestu dve prazni, suhi sobi za shrambo pšenične moke. Ob tej priliki smo ugotovili, da pri nas o kaki stanovanjski krizi ne more biti govora: dve prazni, suhi sobi, z lepim razgledom so imeli kar v sleherni hiši takoj na razpolago!

Iz Murske Sobotе

Polarni sij, ki je pred kratkim vznemiril Prekmurce, tudi soboškim gasilcem ni prizanesel. Urnih krač so se podvzivali »na pomoč«. Končno so ugotovili, da je vsa reč le malo predaleč in ko so naknadno dognali, da prekmurski metropolit s te strani ne preti nikaka nevarnost, so pomirjeni spravili brizgalko do nove nevarnosti.

Iz ljubljanske opere

Pri zadnjih opernih predstavah so pričeli vneti častilci poklanjati primadonam že cvetice kar v lončkih. Kaj je v teh slučajih smatrati kot poklon — cvetice ali lončke — je še odprto vprašanje. Skromno pripominjamo: če darovalci poklanjajo v znamenju, »Cvetico — cvetici«, je v redu; nerodna je pa stvar, če imajo v mislih »Pisker — piskru« ...

Konj F miru in v vojni

Danilo Goflja.

Šolska naloga.

Gornjemu naslovu se ni nikakor čuditi, kajti premnogi Subjekti so poosem drugačne sorte f mirnem času, kot pa f času Bojne trombe ali pa narobe. Recimo moka: f mirnem času je bela in brez kart, f bojni Nevihti pa se izpremeni Njena deviška belina f črnopolto Enotnost, ki je na prodaj na karte. Ali pa Človek: f mirnem času pade zadet od treh litrof Alkohola nečastno f kaki jarek ali pa po stopnicah dragega mu Domačega Ognjišča; med vojnim Viharjem tudi pade, toda ampak zadet od ene same nedolžne Kroglice, daleč stran od Domačega ognjišča. Tako ogromne razlike veljajo za posamezne Subjekte f mirnem in vojnem Razdobju in tako se izpreminja tudi Konj osebno in Njegova vrednost...

Pa poglejmo si najpreje konštrukcijo Konja samega. Konj je takozvani Kopitar, ker mu je stalno in najljubše Obuvalo kopito. Ž Njim lažje hodi in po potrebi lahko tudi pripomore kakemu Prijatelju do kake lažje ali težje Telesne poškodbe. Fsak konj je Kopitar, ni pa fsak Kopitar konj. Na severu ima plemenito Glavo in prvi par nog, na jugu pa Rep in drugi par nog. Med glavno in repom se razprostira klasično izoblikovano Truplo. Gospa od Konja je Kobilica, obadva vzgajata tekom Njunega trudapolnega življenja več ljubkih otročičkof, ki jim pravimo tudi »Zrebe«.

Konj je Domača žival in z tem je vse povedano. Je žival, zato mora garati kot žival, povrhu pa je še domač, to se pravi, da lahko počneš ž Njim, kar Te je volja; lahko mu daš namesto Hrane tudi same Brce, kar se večkrat izvaja. Nekateri ljubitelji živali ravnajo z Konjem, kakor z lastnoročno Zakonsko družico. To fsekakor ni f redu in pričuje o globokem Nepoznanju konjske vrednosti: Marsikatera Zakonska družica sedi samo f Kavarni, z očmi lovi gospoda Jožeta, z rokami igra brič, z nožico pa suva gospoda Jurija f Njegovo koleno, Konj pa mora f potu Njegovega obraza delati, nakar se zgrudi f hlef.

Končno preidimo na Konja f miru in Vojni! Konj f miru dela zvesto Njegovemu gospodarju in pretoči kri kvečjemu pri kakem Konjedercu, med Vojno trombo pa zamenja Domače polje z Bojnimi poljem. Nadalje nadomestuje Konj med Bojno vihro bencin, z'asti f Zaledju, kajti bencin mora na fronto. Tako mora ubogi Konj zadnje čase delati še Nočno službo, kajti bencinu je fsako nočno Razgrajanje policijsko strogo prepovedano. In je to tudi poosem pravilno in se vidi na tem Polju vendar enkrat nekaj uvidevnosti pri Policiji: človek ne sme razgrajati po Noči, bencin bi pa smel! Glavna razlika med Konjem f miru in Konjem f vojni pa je le-ta, da konča Konj f mirnem času le navadno kot Konj, med Vojno pa zmeraj kot — Golaž...

Slava mu in — dober tek!

Vsako soboto novi „Toti“

Čitajte „Novi Toti“!

ETETE TONEK MA GUČ

Vište le, dragi prijatelj, hūdo je, če se človek telko let po sveti montra pa niĝdar nikan inan ne ide kak v cirkef eli pa v štacūn v domoĉoj vesi. Veĉkrat sen si to premišlova pa sen si reka, ka bon se enok, pred kak bo smrt za šijak stisnola, moga nekan po sveti pelati gledat, če tūdi inod ljudje vmirajo.

Tan okoli fašenka mi je stara skūhala kloboso pa pošten falat karuzneĝa krūha sen si v cūlo zaveza, da pre v mestī brez kart nede niĉ, kart pa nebenih neman, da so mi financari celo tiste za »ĉrnega Petra« odnesli... V ųep še glaųek ųganice, ka na cuĝi vĉasik gutneš, če preveĉ po jarugah vozi, pa hajd v Marprog...

Lehko si mislite, ka sen si Marprog od zvūnaj pa od znotraj ogleda: po vseh cestah pa ulicah sen hoda, ka niti ne ven, kak se vse pišejo, pa si vsakšno reĉ od vsehi strani po dvakrat spogleda. Najlepše se mi je zdelo, ka majo povsodik podstenje tak trdo vĉkūper zbito, ka ti je ne treba dosti po blatī hoditi, če se drųiš bole kre strani. Vekša nevola je, gda moreš prek ceste iti; vsakšno minuto se lahko kakšen avtomobil brez pardona prek tebe zapela... Pred avtomobili sen meja najveĉši strah, edino tramvaja sen se ne telko boja, to pa zato, da so ga po Marproĝi še ne napelali. Paĉ pa bi me skoro eroplan prevoza. Da van reĉen, tak nizko se je voza, ka bi se mi lahko v marel zaleta, če bi ga meja odprteĝa...

Hoda sen gor pa dol pred štacūn po Aleksandrovi cesti pa sen v enen okni zagleda takšne lepe kroglice, rdeĉe, ųute, plove pa na vse forme pofarbane, takšne, kak je majo Zmazkovi v svojen ogradi pa se v jih tomašovska cirkev vidi. Stopa sen notri pa si tri lepe vūnzebra. Dere sen je pri vrotah na svetlen pogleda, se je v jih cela franĉiškanska cirkev vidla z obema turenšpicoma. Mislā sen si, kak de moja stara debelo pa sreĉno gledala, ka sen za malo penez takšno lepo reĉ domu prnesa. Pa svete, kaj se mi je zgodilo? Dere sen je prnesa domu pa lepo v ogradi na podoknah na kole nastava, sen v jih ragleda namesto franĉiškanske cerkve sosedove

štale. Tak grdo so me za nos potegnoli, ka sen še do dnes ne pozoba pa tūdi nen tak nahitren.

Eh, pa pūstimo ųāj kroglice pri miri, itako se ne da pomagati. Obrna sen se po Gospockoj ulici. Škoda je za jo, ka je tak vozka, ka se dva dobro naloųena voza sena niti nemreta minoti. Tū so štacūni tak na gosto nasejani, ka se eden ovega drųijo, pa ne veš, v kereĝa bi prle stopa.

(Dalje prihodnjī:.)

ųrtev filozofije

— Jaz sem Napoleon, ker v sebi doųivljam Napoleona in nihĉe me ne bo o nasprotnem prepriĉal, zlasti ker sem ĉital trditev Martina Kojca, da je vse materijalno dogajanje zgolj preprosto zrcaljenje miselnega doųivljanja.

PRI PREIZKUŠNJI

— Jaz mislim, gospod direktor, da bo brez njega toĉka tudi uųgala...

IZKUPIL JO JE,

Neznan moški nagovori gospodiĉno: »Oprostite, morda me boste smatrali za domišljavca, ĉe reĉem, da ste me gotovo ųe kje opazili.«

Gospodiĉna: »Ne spominjam se!«

On: »Pred ĉetr̄t ure ste me tako pozorno gledali. V zoološkem vrtu je bilo, prav ko ste stali pred opiĉjim oddelkom.«

Ona: »ųe mogoĉe. A kako ste mogli tako hitro iz svojega oddelka, ki je vendar obdan z mreųo.«

D. Goflja:

Mamici za god

(Sodobna otroška)

*Ljuba moja mamica,
danes spet goduješ,
petdeseti rojstni dan
danes ti praznuješ.*

*Bog ohrani te mi še
dolga leta ĉilo,
da nad tabo bi nebo
vsaj nevtrajno bilo!*

*Tiĉki nad teboj lete
naj, ne aeroplani,
v zaklonišĉu mi ne spi,
v — postelji postljani!*

*Pesmi naj te mili zvok
vsako jutro drami,
ne besneĉi pok topov,
slišen za gorami!*

*Da po cestah zrla bi
le voziĉke deške,
da ti dano videti
ne bo — tanke teųke!*

*Svojĉas dete ti srce
vse je paĉ dajalo,
danes to za rojstni dan,
vem, da je — premalo.*

*Kaj bi s srcem danes le?
Vem to iz izkušnje!
In zato darujem ti
mati, — karte krušne!...*

KAKO JE TREBA POTQVATI

Dva prijatelja sta potovala po morju v skupni kabini. Eden izmed njiju se zaĉne oblaĉiti v ųensko obleko. Drugi ga ves ĉas zaĉudeno gleda:

— Kaj pa to delaš?

— Saj vidiš, da je zaĉela burja, in ĉe nam prevrne parnik, bodo najprej rešene ųenske in otroci.

Ljubljanska drama

Prvi semester šolskega leta 1940-41

Takoj za začetek nam je zaigrala tragedijo ljubezni, Shakespearjevo igro Romeo in Julija. Ker je pa na svetu več pohujšanja, nam je pokazala Pohujšanje v dolini šentflorijanski, za katerega so ob rojstvu rekli, da je navaden tingeltangel. Sedaj ga je petič zrežiral prof. Šest. Dandanašnji čas, ko je marsikatero mesto že v razvalinah, je bila na mestu Finžgarjeva Razvalina življenja. In za njo tudi Schillerjevo Kovarstvo in ljubezen, kajti kovarstva, bodisi diplomatskega ali drugačnega, je več ko preveč, zato ga tudi v teatru ne sme manjkati, saj sodobno kovarstvo mnogim Ferdinandom in Luizam odpre grob. Zato je pa še bolj prav, da naše življenje podvržemo reviziji. Danes cvete revizijskim nizez, nazorov, pogodb in vsega mogočega, torej je bilo spet v redu, da je prišel v Ljubljano vsaj Gogoljev Revizor. V teatru so pa muhasti, ruskega revizorja so hoteli pretantati in so mu za hrbtno zaigrali Skrivalnico Čehinje Scheinplufogove. Vendar se niso vsi skrili, imeli so pogum tekovati v Funtkovi Tekmi, kar je spet prav, saj tekmuje ves svet, zato naj še umetniki. Mnogo umetniškega in civiliziranega sveta pa danes živi dokaj cigansko življenje, torej je bilo spet v redu, če smo videli Milčinskega Cigane. Le Ferdu Kozaku ni bil ciganski svet povšeči. Svojo Lepo Vido je postavil med ljubljanske magnate, ki so jo razočarali, kar je pri ljubljanskih šračajah povsem umljivo. Zato je pa kot revanš dobila ljubka in revna Kitajka najprej mandarina, potem pa samega cesarja za moža, ki mu je v znamenje vdanosti potegnila iz Li-Ksing-Tao-Klabundovega kroga s kredo srčkanega princa. Ta velika sreča pa ni bila vseč F. in T. Schönthanu, ki sta na vesel način ugrabila svoje Sabinke in s tem preplašila Malega lodra, da je ostal med malo, otroško publiko, ker bi ga veliki prav lahko ugrabili. Pa ne zato, ker je bil mali, temveč zato, ker je bil lord. Med tem smo dobili dosti snega in vsled tega zaigrali Snegulčico, kar je tako dobrohotno vplivalo na zakonca Jana, da sta na odru pred vsem občinstvom povedala drug drugemu: Ljubim Te! Takoj za njima sta idilično igranje nadaljevala Gollieva Princeska in pastirček. Pravljčno življenje je pa razdražilo Severja. V vlogi Jaga se je potrudil in nakuril Shakespearjevega Othela, da je v znamenju ljubosumja umoril ženo. To so zvedeli v Mariboru in nam pokazali, da je tudi Na dnu možna vera v človeka. Ljubljančani smo jim ploskali, potem smo se pa domislili, da nismo kar tako nekaj na dnu, saj imamo vendar nebotičnik, zato nam je moral Gehri pokazati vsaj Sesto nadstropje. Marco Praga je pa oznanil, da so sredi predpusta za prvi semester že Zaprta vrata našega teatra. Seveda so se takoj odprla za drugi semester, ker teater ne more na počitnice — sredi teatra.

DOBER RAZLOG

Sodnik: »Vi torej priznavate, da ste ukradli uro. In kakšen razlog boste navedli v opravičbo?«

Tat: »Gospod sodnik, to je bilo pa tako: Bilo je lepo vreme in šel sem na sprehod. Šel sem in šel in nenadoma zagledam uro. Tudi ura je šla. Pa sem si dejal, da bo najboljša, če bi šla skupaj, da nama ne bo dolgčas.«

CELA MAMA!

Tone: »Cela mama je ta-le tvoja hčer-kica.«

Jaka: »Imaš prav! Če ne dobi, kar zah-teva, se tudi dere na vse grlo.«

ČUDNO SEDENJE

— Zakaj pa tako čudno sediš?

— Čakam nekega upr. ika!

OPRAVIČILO

— Spoštovani gospod učitelj, oprostite, da moj brat ni mogel priti danes v šolo. Včeraj zvečer je po neprevidnosti butnil z glavo ob steno, ki se je potem vnela...

POS LABŠANO STANJE

Zdravnik: »Ali ste se napili vode, kakor sem vam predpisal za slučaj žeje?«

Pijanec: Sem, gospod doktor! Pa se mi je stanje po zavžitju vode tako poslabšalo, da sem moral rukniti še šilce žganja.«

VREME

LONDON. Letalski viharji. Vse mesto pokriva umetna megla. Svinčena toča ni naredila prevelike škode, le tu in tam je uničila industrijske pridelke.

KAIRO. Vse zračne ptice, ki so prezimile pri nas, so se vrnila v severne kraje. Ostalo je le nekaj Hurricanov in Messerschmitov.

KRVNO DEDOVANJE.

Tri transfuzije krvi je bilo treba, da so mogli zdravniki rešiti življenje gospej Rotarjevi. Po prvi transfuziji je gospa plačala krvodajalcu 200 din. Po drugi mu je dala le še 100 din, a po tretji je imela že toliko škotske krvi, da ga je odpravila samo z »Bog plačaj!« (krvodajalec je bil namreč škotl).

Mariboru,

hočem reči, vsej častitljivi mariborski gledališki publiko, je že kar na začetku gledališke sezone pokazal dolg nos Rostandov junak Cyrano de Bergerac. Cyrano je dolg nos samo kazal in se zaradi njega boril, dočim je z dolgim nosom odšel v keho Seničičev Nenavaden človek, sodobni poštenjak ali bolje povedano: idiot. Njegova usoda je pretresla Golarjevo Vdovo Rošlino, ki ni marala na stara leta kar tako životariti. Lovila je zastavnega Janeza, toda njena norost jo je pripeljala na Konec poti, kjer ni več ljubezni, ampak samo še smrt. Tetke smrti pa nihče ne mara, zato je Gorki celo ljudem Na dnu nakazal pot v življenje. Takoj se je zgodilo čudo! Na cesaričin ukaz nam je poredni Ivan Cankar razodel, kako se ugledni velmožje pehajo v potu svojega obraza Za narodov blagor, Küstnerjeva Pikica in Tonček sta pa začela preganjati tatove. Prikazal se je Pilato z Moharjevo in hotel dokazati, da so bili gledališki kritiki v zmoti, ko so mu odrekli pred leti plesalski talent. Zdaj so mu ga svečano priznali, zato je spravi na čast sam Verdi priredil Ples v maskah. Godba je pa uspavala Gollievega Petrčka, da je zasnjel poslednje sanje. A je prihrumel Dobo-višek in nas pognal na Habakuk, kjer je sviral sam Cigan baron. Potem so pa pri-tekli iz Zagreba in iz Ljubljane ter nam v parih kričalk: Jaz te ljubim in spet Ljubim te! Gotovo je bilo to krivo, da je začela verjeti v ljubezen Kozakova Lepa Vida, ki je zaradi ljubezni preskočila zakonske ojnice in pri tem svojega ljubimca zgubila. To je napotilo Nušiča, da nam je poslal Sumljivo osebo, ki pa ni nič drugega za-grešila kakor Lepi Vidi Dva tucata rdečih rož kupila. To pa ni greh in prav nič sum-ljivega. Zato je prvi polčas tekoče mari-borske gledališke sezone dobro potekel, ta-ko dobro kakor še v nobeni sezoni. Kolikor se prodanih vstopnic tiče, je dosegel svoj višek v januarju. To dokazuje odpornost gledališča proti mrazu, kar je znamenje ve-like trdoživosti, ki naj res ne usahne.

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

so se nam topot neznano kam izgubili. Alarmirali smo ves naš razpoložljiv aparat, da jih stakne čimprej.

Pravkar smo prejeli vest, da so stezosledcem že na sledi. V pomirjenje javnosti sporočamo, da bodo fantje v prihodnji številki že na mestu.

Uredništvo.

KANIBALOVO ZGRAŽANJE

— Tu čitam, da so nekje na fronti pobili tisoč belcev. To seveda ni nič! Če si pa mi sem in tja katerega privoščimo za priboljšek, smo pa zato — kanibali!

ŠTEDLJIVOST

— Kaj pa ti naenkrat toliko pisa-riš?

— Pišem pisma svoji dragi kar za vse leto vnaprej, kajti z aprilom bodo pošne pristojbine zopet za 50 par poskočile.

Varčnost

Dva brata Anže in Gašper sta samska go-spodarila na kmetiji. Bila sta pa zelo varčna. Ljudje so sicer pravili, da sta skopuha. A saj vemo, da ljudje zmerom pretiravajo. — Bila je zima. In ko sta se opoldne na'ed-la celega krompirja, sta še malo posedela. Pa ju je začelo zebsti. »Kaj bi si kurila, ko je pa drv škoda. Res, da jih je polna drvar-nica že nažaganih, nacepljenih in lepo v stave naloženih, pa naj ostanejo!« Tako sta tuhtala oba. Pa se le ojunači Anže: »Gašper, zebe me, pa mislim, da tebe tudi. Pojdiva drva žagat in cepit. Jih je še dve klaftri nesežaganih. Ogrela se bova pri delu.« Rečeno — storjeno. In žagata ter cepita drva do večera. In res, ni ju več zeblo. Sedeta v hiši za mizo. Tema je. Petroleja je škoda, predrag je. Tako sedita in pojedta krompir, ki jima je opoldne ostal. Za spanje je še prezgodaj. »Ti Anže,« se naenkrat oglasi Gašper, »tema je, hišo sva zaklenila, da nihče noter ne more, slečiva si hlače, škoda jih je — saj zdaj, ko se nič ne vidi, lahko brez hlač tu v temi sediva«. In sta se lekla in sedela do devetih za mizo.

PRIPOROČILO

Gospa: »Ali imate kako priporočilo od prejšnjih delodajalcev?«

Vzgojiteljica: »Da, gospa, stodvajset!«

Filmi,

ki jih morete videti
v Ljubljani:

Krona letošnje filmske sezone vele-film iz najburnejše dobe angleške zgodovine

„Na zapoved kraljice“

Betty Davis, Errol Flynn, Olivia Havilland
od 7. marca dalje

v kino „MATICI“

Telefon 22-41.

Od 8.—11. marca

Detektivski film

„Sabotaža“

v režiji J. Tourner-a, v glavni vlogi: Walter Pidgeon, Rita Johnson, Henry Hull in Stanley C. Ridges. Produkcija Metro-Goldwyn-Mayer.

Od 12.—15. marca

Film kriminalne senzacije

„Obsodili so človeka“

v režiji Mervyn Leroy-a, režiserja »Antonija Adversax«. V glavni vlogi: Claude Rains, Gloria Dickson, Edward Norris, Lana Turner, Allyn Joslyn. Produkcija Warner Bros.

v kino „SLOGI“

Telefon 27-30.

„Preko ljubezni“

Krasna filmska drama z Ljubljančanko Alido Valli v glavni vlogi. — Premiera v soboto 8. marca.

Od 8.—11. marca

v kino „UNIONU“

Telefon 22-21.

Filmi

ki jih ne morete videti v Ljubljani: 118 METERSKI SKOK V PLANICI, ker so filmski reporterji čakali z aparati na 100-meterski točki in je ostal tako posnetek za 18 metrov zadaj.

PRIHOD GOSTOV V PLANICO, ker so filmski reporterji izgubili vso voljo do snemanja vsled večurne zamude vlaka.